

PROGRAMSKO VOLILNA SEJA OBČINSKE KONFERENCE SZDL

Zaupanje v fronto mora spodbuditi akcijo

Čas, ki ga živimo spremljajo številni problemi. Več kot zaskrbljujoča gospodarska situacija dnevno postavlja pred nas nova odprta vprašanja, nemalokrat se porajajo nezaupanje, nemoč pa tudi skrb kako ves ta družbeni klobčič nevalgalnih vzlov spraviti pod enotni imenovalec in ga z akcijo preseči. Ta aktualna poanta našega dela in bivanja je bila pravzaprav rdeča nit te vsebinsko zelo dobre seje, kateri je pridala močan poudarek tudi izjemno dobra udeležba (91,3 odstotka). Le-ta je pravzaprav potrjevala to osnovno sporočilo, kako močno se ljudje pravzaprav zavedajo krize, kako zelo so zaskrbljeni in po drugi strani tudi pripravljeni spopasti se z njenimi slabostmi.

Socialistična zveza prerašča v tisto družbeno-politično organizirano silo, kjer je mesto in prostor za ustvarjalni dialog in enotno zastavljeno akcijo. »Na nas pa je kako bomo to organizacijo usposobili, da bo v slehernem okolju, ob slehernem vprašanju ljudi kos tej svoji zahtevni vlogi«, je v svojih uvodnih razmišljanjih med drugim dejal predsednik Drago Černoš.

Že prvi razpravljalec Alojz Škufca (OO ZZB NOV) je opozoril na resnost razmer, na pomen kod že načeto zaupanje, ki vse bolj hromi motiviranost. S pavšalnim kritiziranjem na splošno in povprek ne bomo prišli nikamor. V osnovnih okoljih se je tudi znotraj socialistične zveze potrebno odlepiti od forumskega dela kar pomeni kadrovskega pa tudi materialno okrepiti KK SZDL. V svoji razpravi pa je pozval tudi na zoperstavljanje poskusom razvrednotenja NOB na kar opozarjajo nekateri pojavi v širši družbenopolitični skupnosti. Ivan Gerbec iz KK SZDL Vrhovci je tako v poročilu kot v programskih usmeritvah (razprava je tekla o obeh točkah dnevnega reda hkrati) pogrešal poglavje o varstvu okolja. Menil je, da je spričo razsežnosti območja naše občine kot tudi specifičnosti (naravne danosti, barje...) potrebno bolj zagnano poseči v okviru SZDL in vzpostavljati trajen aktivni odnos, ne glede na to, da se v okviru mesta SZDL Ljubljane pravzaprav že organizirano spopada s temi vedno bolj aktualnimi vprašanji našega življenja in razvoja. To njegovo pobudo so v razpravi podprli še številni drugi razpravljalci. Predsednica društva socialnih delavcev v občini Angelca Žiberna je spregovorila

Konferenca je izvolila

Drago Černoš za profesionalnega predsednika OK SZDL
Aleksija Cvetka za neprofesionalnega podpredsednika OK SZDL
Bojana Osmaka za profesionalnega sekretarja OK SZDL

25 člansko predsedstvo v sestavi: Drago Černoš, Aleksija Cvetko, Bojan Osmak, Peter Vrhunc, Aleš Rueh, po en delegat OK ZKS, OS ZSS, OK ZSMS in OO ZZB NOV, Rozka Pohleven, Marjan Jevnikar, Andrejka Novak, Anton Maček, Ivan Zalar, Mirko Lebar, Djordje Svetličič, Franc Šebenik, Magda Hadolin, Stane Zerovnik, Zvezda Magister, Romana Grünfeld, Bojan Burnik, Vili Belič, Ivan Koželj, Jože Tanko.

Zirija za podeljevanje priznanj OF v sestavi: Alojz Dolničar, Bojan Štembal, Janko Čirič, Nastja Skopac, Franc Svetic, Marjan Knavs, Anton Zaletel, Josip Moretti, Ivan Zagar.

Administrativno-finančna komisija v sestavi: Pepca Oprešnik, Rudi Furlan, Vlado Perko, Ciril Ropret, Stojan Kastelic, Matija Kerkeš, Jože Zumer.

Nadzorni odbor v sestavi: Alojzija Steiner, Julijana Dornik, Srečo Zorn, Ivan Zalar, Ivan Kurent, Pavle Lešnjak, Matjaž Gruden.

Delegacije OK SZDL Ljubljana Vič-Rudnik za Mestno konferenco SZDL Ljubljana, Medobčinski svet SZDL Ljubljanske regije in Republiško konferenco SZDL v sestavi: Drago Černoš, Tone Ferenc, Vasa Butina, Franc-ko Trobec, Borut Suklje, Tanja Seme, Stane Vencelj, Breda Cajhen, Jože Korinšek, Aleksija Cvetko, Marjan Tomšič, Breda Čizmek, Sergej Vošnjak, Alojz Dolničar, Vera Gradišar, Jože Sojer, Peter Bekeš, Janez Rant, Edo Klanšek, Edo Jurhar, Anton Šebenik, Alojz Škufca, Jože Steh, Ivan Lapajne.

o tem, da imamo v občini precej zdravstvenih in socialnih problemov, katere pa lahko učinkovito razrešujemo le s prizadevno pomočjo SIS-ov. V delovanju koordinacijskega odbora za družbene organizacije in društva velja v prihodnje nameniti več medsebojnega delovanja, saj bi s koordinirano aktivnostjo lahko marsikaj uspešneje razreševali. Po njeni oceni pa bi mo-

rali tudi v socialistični zvezi vsaj na letnih sejah več spregovoriti tudi o delu takšnih organizacij kot je Zveza pionirjev Slovenije, ki prav v teh dneh slavi 40 letnico svojega delovanja. Sergej Vošnjak – član delegacije za RK SZDL je nadvse zaskrbljeno razpravljal o političnih razmerah v naši širši družbenopolitični skupnosti. Ocenil je, da tudi ta seja odraža veliko mero zaskrbljenosti, ki jo v vsakdanjiku že kar redno spremljata apatija in malodušje. O sožitju in enotnem delovanju jugoslovanskih narodov bo mnogo povedala tudi predstoječa ustavna razprava. Marsikje so reakcije danes drugačne od ciljev, ki smo jih izbojevali med revolucijo, zato bo odgovornost v ustavni razpravi toliko večja. Pa vendar se je treba zavedati, da tako kot nima nihče pravice podpisati kapitulacije, nihče nima pravice popuščati pred že uveljavljenim. Po oceni Breda Cajhen – delegatke iz KK SZDL Trnovo vdušje v času ko opravlja SZDL svoj obračun dela, ni dobro. SZDL dobiva na veljavi in zavedati se moramo, da se vse bolj uveljavlja soglasnost med slovenskim narodom in njegovim vodstvom, kar pa ne pomeni nikakršnih partikularističnih ali nacionalističnih pretenzij. V okviru SZDL kot množične organizacije moramo storiti vse za večjo motiviranost delovnih ljudi in občanov pri premagovanju vsakodnevnih težav, še posebej v KS. Ob razmeroma slabih udeležbah v KK SZDL velja pristopiti k iskanju novih, sodobnejših metod dela pa tudi o temah, ki so ljudem blizu. Tudi ona je kot tudi mnogi razpravljalci opozorila na preštevilčnost organov pri OK SZDL (več kot 30) in apelirala na njihovo zmanjšanje ter se zavzela za bolj problemsko in sekcijsko delo SZDL.

V razpravo je posegel tudi Jože Osterman – predsednik MK SZDL. Čudilo ga je, da v poročilu in razpravah niso Vičani izpostavili prizadevanj za hitrejši razvoj južnega dela občine, ob tem pa poudaril, da si bo mesto prizadevalo za enakovrednejši razvoj. Opozoril je tudi na razreševanje nekaterih skupnih problemov v Ljubljani kot so organiziranost SIS in razreševanje precejšnih skupnih problemov od komunale do usmerjenega izobraževanja. Po njegovem mora sinteza vseh odločitev znotraj SZDL v Ljubljani temeljiti na ravni poenotenih strokovnih in politično argumentiranih stališč. Bine

Otorepec – predsednik Sveta potrošnikov je dejal, da se organizirano delovanje potrošnikov v praksi še ni zadostno uveljavilo, čemur botruje še vedno njihov nedorečen status, še vedno pa ostaja odprta dilema o tem, koliko pravic imajo pri uveljavljanju potrošniških dobrin. V novi osnutki družbenega dogovora velja vsekakor kot potrošne dobrine vključiti tudi storitve komunale, PTT in elektro gospodarstva pa tudi možnost, da KS uveljavijo zahteve po ukrepanju tržnih inšpektorjev. Sicer pa je bil svet zelo aktiven, še posebej pohvalne pa so bile njegove akcije o informiranju in usposabljanju potrošnikov. Predsednik OK ZKS Julij Planinc je v daljši razpravi, potem, ko je podal dobro oceno o delovanju SZDL, izpostavil večjo angažiranost frontnih delov pri delu SZDL in uveljavljanju njenih stališč, pa ne samo pri foramskem delu in ne samo na občinskem nivoju. Da je potrebno prav skozi SZDL nuditi več dialoga in pravočasno oblikovati stališča, pa nam potrjuje

Zahvala Alojzu Dolničarju

Iskrena je bila zahvala dosedanjemu podpredsedniku OK SZDL Alojzu Dolničarju (iztekla sta se že dva mandata), ki je v svoji zahvali zaželel vsem novizvoljenim pa tudi konferenci veliko uspeha.

tudi situacija v občini, ko se srečujemo še vedno z večjimi razvojnimi potrebami in željami kot pa so realne možnosti. Pravočasno in bolj tenkočutno je zato potrebno razjasniti tudi te okoliščine. Aleš Vest – iz občinske ZTKO je izpostavil nekaj kritičnih misli v zvezi z dogajanjem v telesni kulturi. Vse preveč pozabljamo, da se prav tu ljudje organizirajo zaradi njim izvirnih interesov, katere pa z neživljenjskimi oblikami organiziranja kaj hitro podiramo pa tudi spolitiziramo, s tem pa zaviramo ustvarjalno in uspešno delo v telesni kulturi.

Podpredsednica RK SZDL Božena Ostrovršnik je čestitala k visoki udeležbi, kar je nedvomno izraz pripravljenosti ljudi do dela v SZDL. Menila je, da bo organizacija močnejša če bomo znali poiskati nove probleme in pokazati pot za njihovo razrešitev. Za to pa je potrebno tudi menjati ponekaj kar stereotipne metode dela, ki ljudi premalo motivirajo. V okviru SZDL morajo najti mesto večinska in manjšinska mnenja (gibanja) ter ob razpravi izpostaviti skupna stališča. Vse preveč pa se pozabljamo na nadzorno funkcijo SZDL, ki bi se vsekakor morala bolj uveljaviti.

Po sprejemu poročila in programskih usmeritev je konferenca sprejela tudi dopolnitev svojih pravil in poslovnika, rebalans finančnega načrta in sklep o začasnem financiranju. Po razrešitvi sedanjih organov so tajno izvolili novo vodstvo in organe. Za novo vodstvo je od 63 delegatov 60 volilo ZA, člani predsedstva pa so bili izvoljeni soglasno.

SEKRETARJEVA RAZMIŠLJANJA

Poti imajo še vedno preveč križišč in ovinkov

Dnevno slišimo in prejemamo pripombe s terena in razmišljanja komunistov, pa tudi drugih občanov. Prisotna vprašanja na katera včasih sami ne najdemo odgovora so stalni spremljevalci našega dela. Mogoče bodo moja razmišljanja pripomogla k temu, da se vsaj nekatera teh odprtih vprašanj poskušajo razjasniti.

Sklepi CK ZKS in ZKJ so objavljeni v Komunistu. Če želimo pridobiti res strokovna mnenja o dogovorjeni smeri nadaljnjega delovanja, ki jo sklepi začrtujejo je nujno, da o teh sklepih najprej razpravljajo resisti, ki so kot prvi zadolženi za njihovo izvajanje. Prav je sicer, da o sklepih razpravljajo vsi komunisti, vendar mislim, da pristop, ko so predvsem poklicani usposobljeni organi in organizacije, predstavniki OZD, ali pa strukture KS, lahko doprinese dosti konkretnější dogovor za nadaljnje delo.

Postavljamo vprašanja in razpravljamo o tem kako priti do uveljavljanja odgovornosti vodilnih ljudi v najvišjih forumih. V že obstoječih dokumentih in ustavnih opredelitvah imamo to določeno. Te poti so resnično komplicirane, zato moramo iskati možne spremembe v razpravah o spremembi ustave in naslednje zagovarjanje stališč, ki smo jih v Sloveniji nekako že potrdili v večini javnih razprav.

V teku so razprave o spremembi ustave. Tudi v tej problematiki smo se zavzeli za dokaj jasn pristop in sicer, da se lahko opredeljujemo do tistih spreminjalnih predlogov, ki bodo prispevali k krepitvi demokratičnosti, nadaljnjem razvoju republik in pokrajin

v Jugoslaviji, krepili samoupravno odločanje in dogovarjanje ter, da ne bomo spremenjali temeljev naše ustavne ureditve.

Očitki, da članstvo ZK nima pravega nobenega vpliva na odločitve, ki jih sprejemamo (ali kot najraje rečemo sprejemamo) v forumih sicer včasih držijo. Ne moremo pa reči, da smo vedno brez vsake moči. Večina upravičenih zahtev in kritik, ki jih izrečejo člani v OO ZK, občinski komite ZKS posreduje naj si bo mestnemu komiteju ZKS ali centralnemu komiteju ZKS. Preko teh organov se tako verjetno slišijo tudi naša razmišljanja dosti dlje kot si navadno mislimo. Res pa je, da so se v naši stvarnosti začele spremembe odvijati dosti hitreje kot smo bili v preteklosti navajeni, in da ne moremo vedno pričakovati, da bomo lahko izpeljali postopek, da o vsakem odprtem vprašanju najprej razpravljajo v osnovnih okoljih in šele nato v višjih forumih.

Mislim, da se bomo prav tako morali privaditi tudi temu da za odprta vprašanja ne bomo vedno imeli na razpolago mnenja našega CK, po katerem bi se ravnali, ampak da se bomo morali vsi večkrat odločati in zavzemati stališča do odprtih pojavov v svojih lastnih okoljih in sicer na podlagi sprejete osnovne usmeritve delovanja ZKS.

ZK uresničuje stališča z močjo dialoga

Nemalokrat zahteva članstvo ZK, da mora organizacija ZK ali kar Zveza komunistov na splošno, odločno poseči v to ali ono dogajanje, katerega odvijanje nam ni pogodu, ali se nakazujejo negativni odmevi na posledice, ki jih to dogajanje povzroča. Tu ne mislim zgolj odločitev, ki jih sprejemajo v samem vrhu države, temveč nemalokrat tudi odločitve, ki jih sprejemamo na občinskem ali celo krajevem nivoju, pa niso povšeči komunistom.

Ko ob takem ocenjevanju postavljamo Zvezo komunistov nad strokovne organe, ki odločitve načrtujejo ali sprejemajo, pozabljamo, da smo se na 10.

kongresu ZKS, kar je potrdil tudi 13. kongres ZKJ, odločili, da bomo vložili vse napore v to, da Zveza komunistov ne bo več stranka na oblasti, temveč se bo borila za to, da postane resnična avantgarda delavskega razreda, ki bo svoja stališča in sklepe uresničevala znotraj obstoječega sistema, v SZDL in sicer z močjo argumentiranega demokratičnega dialoga.

Pogosto je postavljeno vprašanje kako naprej in za kaj naj se komunisti zavzemajo. Mislim, da smo za vsa ta vprašanja še sprejeli smeri in kazipote kako in v katero smer naprej.

Primarna naloga, katere se vsi še kako zavedamo je razreševanje kritičnih razmer v našem gospodarstvu. Zveza komunistov – torej komunisti smo prejeli zelo natančne opredelitve, katere predloge izhoda iz krize bomo podpirali in se borili za njihovo uveljavljanje. Gospodarstvo mora sloneti na tržni ekonomiji odprti v svet. Gospodarske organizacije morajo postati čvrsti in samostojni subjekti, njihova dejavnost pa sloneti na takih programih, ki zagotavljajo razvojno perspektivo.

Težko spreminjamo poglede in navade

Vsa ta razmišljanja in iskanja bodo vtakna v priprave in izvedbo konferenc organizacij ZK. Kongresi so v letu 1986 začrtali poti in način hoje po teh poteh. Sedaj, ko sta minili dve leti, lahko ugotovimo, da nismo prehodili precej nakazanih poti. Nekatere poti so imele vse preveč križišč in ovinkov, kjer nismo uspeli uskladiti naših pogledov in hotenj. Zgodovinsko breme preteklosti nas še vedno opozarja, da ne bomo mogli zakorakati premočrno naprej. Lahko bi tudi rekli, da je navada resnično železna srajca, saj zelo težko spreminjamo poglede, navade predvsem pa zavest posameznika, pa tudi prenekaterih okolij za sprejem novega, včasih popolnoma nasprotnega prejšnjemu.

Navaditi se moramo tudi poslušati, vzpostaviti dialog in ne zgolj govoriti in diktirati, vzpodbujati

tudi druge za napredne ideje in ne jih zgolj dajati, sposobni moramo biti vse to usmeriti v enoten cilj nadaljnjega razvoja.

V pogojih, ko se razmere v gospodarstvu in družbi zelo težko spreminjajo na bolje in smo priča edajle večjemu administrativnemu omejevanju in urejanju odprtih vprašanj se moramo komunisti zavzemati za upoštevanje in izvajanje osnovnih pravic delovnega človeka in občana kot je pravica do samoupravljanja, pa čeprav v močno zoženih finančno-materialnih pogojih, do odločanja po delegatski poti od KS preko občinske skupščine pa vse do zveznih organov.

Delo naše občinske organizacije ZK bo usmerjeno v to smer nadaljnjega delovanja. Seveda pa moramo vedeti, da pri vseh naporih za vzpostavitev demokratičnega dialoga in pluralizma interesov in gledanja v SZDL in družbi, znotraj naše organizacije še vedno veljajo dogovorjeni in s programom ZK sprejeti principi delovanja. Demokratični centralizem ostaja načelo medsebojnega povezovanja in delovanja. Trudili se bomo, da bodo zahteve in stališča osnovnih organizacij ZK še naprej dosledno upoštevana, občinski komite se bo tudi v bodoče zavzemal za dosledno uveljavljanje razvojne miselnosti in načrtovanja kot enega od osnovnih pogojev nadaljnjega razvoja občine.

V iskanju čim neposrednejših metod dela in medsebojnega izmenjevanja informacij bomo v bodoče še bolj razvijali neposredni kontakt članov OK ZKS z osnovnimi organizacijami ZK v KS in delovnih organizacijah.

Idejno-politično usposabljanje bo še naprej osnovni sestavni del našega programa, kljub velikim težavam v praksi, pri njegovem izvajanju. Zavedamo se, da lahko v sedanjih razmerah uspešno deluje le usposobljen in predan komunist. To usposabljanje bo zajelo tudi člane organov občinske organizacije ZKS, kar dosedaj ni bila redna praksa.

RAJKO NAJZER

NAŠA ANKETA

Kaj pričakujemo od leta 1988?

Napovedovati dogodke vnaprej je vsekakor precej tvegano in nezanesljivo početje. Čas pač ni kot filmski trak, na katerem lahko že po nekaj pregledanih sličicah potegnemo marširski zaključek, ampak pogosto postreže tudi s presenečenji, z dogodki, ki jih nismo pričakovali.

Pa vendar najbrž ni nikogar izmed nas, ki ne bi vsaj na tihem upal, kaj vse mu bo prineslo novo leto 1988, ki je pred durmi. Če že ne na družbenem torišču, kjer si res ni obetati bogve kaj, pa vsaj v šoli, službi, družini, ali pa morda celo na športnem področju. Seveda marsikaka želja ostaja skrbno prikrita, kajti izkušnje kažejo, da se najglasnejša upanja navadno ne najtežje uresničujejo.

Jožica Kozjek

Franc Petrič

Jožica Kozjek, dijakinja Srednje šole za gostinstvo in turizem z Briš pri Polhovem Gradcu: »Najbolj bi bila vesela, če bi mi tudi drugo leto šlo vsaj tako dobro v šoli kot letos. Rada pa bi si tudi našla fanta in to takšnega, s katerim bi bilo moč shajati skupaj. Predvsem delovnega in poštenega. Vendar pa na poroko za zdaj še ne mislim. Za to sem še premala. Prav tako pa bi se tudi rada dokopala do svojega mopeda, saj moram zdaj peš od doma na avtobus in obratno. Noge bom potrebovala še na stara leta.«

Franc Petrič, kmet z Rakitne: »Če bo šlo tako slabo kot letos, ne vem kako bo. Poglejte, zdaj mora človek prodati že pet litrov mleka, če hoče kupiti steklenico piva. Tudi naftni derivati se grozno dražijo, odkupna cena živine in drugih kmetijskih pridelkov pa se skorajda ne premakne. Pa še ti davki. Skratka, zgolj s kmetijstvom se danes ne izplača ukvarjati več.«

Marijana Lampe, dijakinja SPS z Dobrove: »V horoskopu mi piše, da bom drugo leto postala pevka skupine Laibach. Seveda tega ne verjamem. Tudi mnoge druge želje, ki jih gojim, se najbrž ne bodo uresničile. Pa vendar si želim, da bi ob koncu šolskega leta

Marijana Lampe

Pavel Pleše

NOVOLETNI POGOVOR Z JOŽETOM OSTERMANOM,
PRESEDNIKOM MK SZDL LJUBLJANA

S tako socialistično zvezo še nismo zadovoljni

Že v navadi je, da v uredništvih ljubljanskih občinskih glasil ob Novem letu povabimo k pogovoru enega od eminentnejših predstavnikov našega mesta. Za letošnji intervju smo zaprosili predsednika mestne konference SZDL Ljubljana Jožeta Ostermana; povod za odločitev sta bili dejstva, da je letošnje leto volilno leto socialistične zveze, hkrati pa je prav SZDL tista organizacija, ki ob novih družbenih gibanjih in tudi zaradi kriznih razmer, dobi drugačno podobo in pomen. Jože Osterman se je ljubeznivo odzval naši prošnji. Z njim so se pogovarjali uredniki Slavko Gerlica iz Naše skupnosti, Niko Isajevič iz Dogovorov in Vera Vogrinčič iz Javne tribune, prispevek pa je za objavo pripravila Darja Juvan.

Od pomladi ste predsednik MK SZDL. V tem letu je dejavnost socialistične zveze bolj živahna kot običajno, tudi zato, ker je to volilno leto organizacije. Kaj vi menite o delovanju socialistične zveze v Ljubljani?

Zagotovo je lanski rezultat referendumov v Ljubljani ena od poglobljenih značilnosti življenja v tem letu v našem mestu. Tu je bila socialistična zveza precej izpostavljena; tako je ob referendumu in še spomladi vladala v njej kot tudi v vseh njenih frontnih delih, precejšnja apatija političnega vzdušja. Temu se je pridružil še zaostren materialni položaj, saj so trendi slabši kot so bili, recimo, zadnjih dvajset let, in to seveda niso ugodne razmere za uspešno delo.

Vendar so navozi tudi dobri znaki. Mislim, da smo odprli nekatere probleme Ljubljane tudi širše, na način, ki daje ljudem nekoliko več možnosti, da sami povedo, kaj si o določenih stvareh mislijo. To se je dogajalo na raznih shodih, pa tudi na drugih krajih. S tem, da smo bili soorganizator, smo dali afirmativni značaj tudi takim vrstam politične dejavnosti, tako da se je prostor demokracije le nekoliko odprl, nekoliko profiliral, čeprav ne morem reči, da je že oblikovan. Zdi se, da smo v otroški fazi demokracije; dostikrat se pogovarjamo o imaginarnih stvareh, bistveno pa nam uhaaja. Jaz sem prepričan, da vsa politična struktura ni uspela zagrabiti problema inflacije tam, kjer bi ga morala.

Letos smo dobili še problematičen anti-inflacijski program, na katerem ni mogoče graditi družbene klime. Politični delavec seveda zdaj ne more skupaj z drugimi viti rok in kritizirati vlado, ampak mora nekaj »potegniti« skupaj. Z zadnjimi ukrepi je nadaljnjih dvajset odstotkov Ljubljančanov prišlo na nivo revščine, ki je grozljiva tudi zato, ker človeka sili, da se posveča vprašanjem preživetja in zato ne more nobene misli nameniti drugim stvarem. Če kdo misli, da je mogoče v takem ozračju nabirati točke v smislu razvoja, se seveda moti.

Vsekakor smo v naših programskih usmeritvah zapisali, da bomo dosledno izpeljevali antiinflacijski program in sproti opozarjali, če se bo pokazalo, da na nekaterih področjih zadeve ne gredo dobro; v takih primerih bomo predlagali tudi spremembe. Če pa se bo zgodilo, da te ne bodo upoštevale, bomo zahtevali odgovornost, hkrati pa se zavedali tudi svoje lastne. To zveni dramatično, je pa v tem času edino

logično. Tukaj vidim socialistično zvezo zlasti kot moralni faktor, ki bi lahko zastavil negativna politična gibanja, zlasti tista, ki zadevajo vzdušje in motivacijo. Če pa bi ta gibanja prevesili v pozitivna, bi bil to izjemen uspeh.

Ali taka SZDL, kot jo imamo, zadovoljivo obvladuje razmere na območju petih ljubljanskih občin? Ali dovolj dobro zajema vse tiste interese, ki se v zadnjem času pojavljajo med občani, kot na primer mirovna in ekološka gibanja, verska vprašanja...

Mislim, da s socialistično zvezo, tako, kot jo imamo, ne moremo biti zadovoljni. Dostikrat se pokaže, da krajevne konference izredno pomanjkljivo delajo, ali pa sploh ne delajo. Tako je na primer za Bežigradom kar nekaj krajevnih konferenc, ki niso imele letne programske seje, tudi druge v Ljubljani bi se našla katera, izjema je le Center, kjer so vse krajevne skupnosti izpeljele konference. Ponavadi tam, kjer KK SZDL ni, delajo sveti in skupščine, toda to je daleč od tega, da bi taka krajevna skupnost zadovoljivo odražala interese ljudi. Obenem pa je tudi obratno: vse več je administrativnega urejanja stvari in zmeraj manj je možnosti za pametno, poglobljeno delo socialistične zveze.

Kaj narediti? Če bo ZK uresničila nekatere svoje sklepe in aktivirala svoje člane na terenu, bi to lahko bilo jedro, ki bi izpostavilo nekatere oblike dela. V krajevni skupnosti bi lahko v okviru SZDL zbrali krog ljudi, ki pa ne bi smeli biti le komunisti, saj bi v tem primeru šlo za podvajanje osnovne organizacije. Z angažiranjem širšega kroga ljudi bi premostili nekatere težave, vzpostavili kontrolo javnosti nad tem, kar se dogaja in dosegli, da bi javnost tudi bila udeležena pri nekaterih odločitvah.

Omenili ste družbena gibanja. Mislim, da socialistična zveza deloma že zajema te interese in jim tudi daje podporo. V večini teh gibanj gre za zanimive, afirmativne interese, ki širijo poglede na socialistično samoupravno birokracijo, seveda pa ni vse zlato, kar se pojavi. Družbena gibanja stvari v načelu postavljajo pošteno, radikalno, imajo pa premalo sposobnosti, da bi objektivno pregledala realne možnosti razreševanja, zlasti finančne, in nekatere nujnosti, ki se pojavljajo na takem prostoru, kot je Ljubljana.

V zadnjem obdobju so pri sprejemanju različnih prostorskih dokumentov vse pogostejša »upiranja« krajevnih skupnosti. Prihajajo do nesoglasij med krajevnimi skupnostmi in občinskimi upravnimi organi. Taki primeri so bili v krajevnih skupnostih Polhov Gradec, Bizovik, Preska... Ali je to znak, da je bila socialistična zveza pri sprejemanju dolgoročnih prostorskih dokumentov premalo navzoča? Ali naj v takih primerih občinska SZDL »potegne« z občinskimi upravnimi organi ali s krajevno skupnostjo?

Prostorski dokumenti so odraz dveh činiteljev: prvi je ta, da se je izredno okrepila ekološka zavest, kar je dobro, vendar s tem nismo imeli v tolikšni meri opravka, ko smo snovali dolgoročne in srednjeročne plane. Drugi faktor je na žalost vse večje lokalistično obnašanje in zapiranje vase,

Predsednik MK SZDL Jože Osterman v pogovoru z uredniki občinskih glasil (Foto: D.J.)

kar je posledica manjših materialnih možnosti in manjših solidarnostnih občutkov. V vsaki krajevni skupnosti so problemi, ki jih nekateri poskušajo »odlagati« zunaj meja KS. Moram reči, da mnogi pogosto uspešno svojega političnega dela v KS prav z razrešitvijo teh prostorskih zadev. Žal je res, da je to eden od kazalcev uspešnosti krajevne samouprave v očeh ljudi. Tako prihaja do »upiranja« krajevnih skupnosti, čeprav vsako upiranje še zdaleč ni problematično in neupravičeno.

Glede kamnoloma Hrastenica v KS Polhov Gradec mislim, da imajo krajsani deloma prav, saj je eksploatacija tega kamnoloma skrajno neodgovorna, tehnološko problematična in razdiralna za naravo. Skrb vzbuja dejstvo, da je nezaupanje prišlo do take ravni, ko krajsani ne marajo verjeti niti tega, da bi bilo mogoče s primernim ureditvenim načrtom kamnolom postopoma sanirati. Ljubljana tak kamnolom potrebuje, zato je bolje sanirati tega, ga izkoristiti, dokler je mogoče, nato zapreti rano, kot pa na nedotaknjeno območje odpreti nov peskokop. Treba je uvideti, da Polhograjski ne žive le v svoji krajevni skupnosti, marveč z delom svojih interesov tudi v Ljubljani.

Glede Bizovika mislim, da bi morali strokovni organi v take krajevne skupnosti prihajati s celovitimi alternativnimi možnostmi. Stanovanjska gradnja v Ljubljani je nujna, morali pa bi seveda krajevne objektivno seznaniti s tem, zakaj na drugih lokacijah, ki so na videz ugodnejše, ni mogoče graditi. Takih pristopov je veliko premalo. Primer čistilne naprave v Zalogu, ko je krajevna skupnost Zalog oblikovala svojo ekspertno skupino in na sijajen način izvedla ekspertizo dala zelo veliko tehničnih pripomb, ki so bile tudi upoštene, tako da je zdaj prišlo do soglasja, je zgled, ki bi ga morali poskušati uveljavljati, kjer se le da. Če se bodo problemi še nadaljevali in če se bo izkazalo, da so strokovna vprašanja v upravnih organih nedosledno ali pomanjkljivo izpeljana, bomo v SZDL morali intenzivno razmišljati o ustanavljanju neodvisnih skupin za preučitev določenih zadev.

Pri sprejemanju dolgoročnih prostorskih načrtov je socialistična zveza bila premalo navzoča; vsi smo bili premalo prisotni, ampak kot sem že rekel, ekološka zavest je takrat bila bistveno manjša, kot je danes.

Ali naj občinska SZDL »potegne« z upravnimi organi? Jaz mislim, da bi morala biti nevtralna. Je pa to težko storiti, tudi zato, ker je ta organizacija ena od porabnic občinskega proračuna, pa tudi tekoči opravi potekajo na nekih osebnih ravneh, zato se je človeško težko distancirati. Je pa treba najti prostor, kjer naj se razgledajo vsi argumenti, potem pa »stisniti« za vrat občinsko upravo ali pa človeka, ki je za to odgovoren.

Vendar vnaprej soditi, da imata politika in občinska uprava negativen-oziroma nasprotujoč odnos do razreševanja prostorskih vprašanj, je neumnost. V upravnih organih je ekološka zavest prav na takem

niyoju kot v krajevnih skupnostih, zato mislim, da je treba graditi na zaupanju. Razvoj Ljubljane je treba zagotoviti, sicer bomo že čez nekaj let nezadovolni.

Problemi na področju komunale, prometa, ekologije so v Ljubljani veliki. Najbrž nas bo teplo to, da referendum za IV. samoprispevek ni uspel. Te probleme bomo poskušali reševati z majhno akumulacijo, ki je na voljo. Številke kažejo, da so vprašljive celo štiri glavne naložbe: Zale, depozicija smeti, čistilna naprava in sanacija To-planje. To, kar zdaj delamo, ni sanacija, je krpanje in stagnacija, tega pa smo se v Ljubljani, ko smo se odločali o samoprispevku, premalo zavedali. Če bo šlo tako naprej, bomo Ljubljano v naslednjih dvajsetih letih morali razseljevati saj so življenjski pogoji tu skrajno neugodni.

Čeprav ste na to vprašanje deloma odgovorili že v prejšnjih odgovorih, naj ga vseeno postavimo: kateri bodo glavni poudarki dela socialistične zveze v Ljubljani prihodnje leto?

Zniževanje inflacije, reševanje razvojnih in infrastrukturnih zagat bodo glavni poudarki dela. Prav infrastruktura bo v prihodnjih letih zagotovo v ospredju našega zanimanja. Ljubljana ima določen družbeni standard, vendar se še vedno razvija, rastejo naselja, infrastruktura pa je pravzaprav blokirana. Poglejte: prispevek 0,5 odstotka je strahovito slabo podpisano – samo okoli 53 odstotkov –; veliko podpisnikov tudi še ni poravnalo svojih obveznosti. Iz tega prispevka naj bi adaptirali ali na novo zgradili 21 objektov. Očitno je, da je bilo vse skupaj napačno planirano. Dejstvo je, da ta program ne bo realiziran in to bo v Ljubljani eden glavnih političnih problemov v prihodnjih letih. Bežigrad hoče zgraditi zdravstveni dom, načrtovan iz samoprispevka; človek to sicer popolnoma razume, a tu so nekatere nujne potrebe, na primer fužinska šola...

Problematična je tudi nadaljnja obnova gradu, sanacija srednjih šol... Najbrž vam je znano, da nam bo v srednje šole »vdrlo« tisoč dijakov več kot zdaj in to ob dejstvu, da že zdajšnje stanje rešujemo s prizidki in kontejnerji. Tako pa je le v Ljubljani, kajti v drugih srednješolskih centrih se populacija po obregu ne veča, pravzaprav se prazni in to na račun Ljubljane. Nesmotnost v organizaciji šolske mreže glede prostora plačuje zdaj Ljubljana. Ureditev tega vprašanja bo zahtevna naloga za širši slovenski prostor.

Na koncu našega pogovora še tradicionalno vprašanje: kaj bi našim bralcem zaželeli ob vstopu v novo leto?

Kot vedno ob takih priložnostih bi jim zaželel veliko uspehov in čimveč zdravja. Zaželel bi tudi, da bi vsaj ob koncu leta to vse bolj pešajoče ljubljansko gospodarstvo pokazalo boljše rezultate glede akumulacije. Upam tudi, da se bomo v tej deželi pametno pogovorili okrog nove ustave, kar je za nas vse zelo pomembno in da bomo dobili ustavo, ki bo motivirala za boljše delo in ohranila zaupanje v to državo.

z uspehom končala razred. To je najvažnejše. Med počitnicami pa bom prek študentskega servisa najbrž delala, da bom imela denar za maturantski izlet. Pa da mi seveda ne bo treba več »fehtati« mamici.

Pavel Pleše, komercialni tehnik z Vrhovcev: »Po mojem bo drugo leto z ozirom na ukrepe zvezne vlade še težje kot letos. Ne moremo pričakovati bogve kaj. Seveda pa bi bil vesel, ko bi se cene vsaj malce umirile; ko ne bi bilo vse tako drago kot letos, kar zadeva mene samega, pa si želim predvsem zdravja zase in za svojo družino in pa da bi se še večkrat takole srečal s prijatelji ob kozarčku. V teh kriznih časih je namreč teh družabnosti čedalje manj.«

Alenka Kržič, učenka OŠ z Rakitne: »Želim si predvsem dobrega uspeha v šoli, v zimskem času pa veliko snega. Nadvse rada namreč smučam, sankam in drsam. Bila pa bi tudi zelo vesela, ko bi šla ponovno k stricu na Stajersko na trgatv in kjer bi se hodila kopat s sestrično Lidijo.«

Franci Gerjolj, dijak SŠS s Setnika: »Sam bi bil še najbolj vesel,

Alenka Kržič

Franci Gerjolj

če bi nam povečali štipendije. Te so zdaj naravnost mizerne in si z njimi ne moreš privoščiti praktično ničesar. Rad pa bi tudi uspešno končal šolo, ki jo obiskujem in si našel kako iskreno ljubezen. Dekle, ki bi bilo po mojem okusu. Pa še nekaj: nadvse si želim tudi kakega prevoznega sredstva, na štirih kolesih, kajti z mopedom je zdaj pozimi bolj trda.«

Viktor Košir, šofer z Dobrove: »V letu, ki je pred nami bi še najraje videl, če bi se začelo malce hitreje premikati pri ureditvi našega kraja. Poglejte, mrtiško večico na našem pokopališču gradijo že ne vem koliko časa. Zakaj je ne bi zaupali nekomu, ki bi jo zgradil v pičlih štirinajstih dneh? Bilo pa bi tudi lepo, ko bi v naši kulturni dvorani večkrat pripravili kak ples, vsaj za Novo leto. Zdaj pa smo čisto izolirani.«

Jože Kogovšek, delavec iz Horjula: »Kaj pričakujem od novega leta? Predvsem to, da bi si končno našel primerno življenjsko družico, ki bi mi lajšala vsakdan. Še vedno namreč živim sam. Bil pa bi tudi vesel, ko bi se tudi cene malce umirile, in ne bi tako divjale kot letos.«

BRANKO VRHOVEC

Viktor Košir

Jože Kogovšek